

heeft verlaten. — Een prachtige kamer met eiken beschotten, hij een meneer met een hoogen hoed in zijn hand en een orchidee in zijn knoopsgat, die de knecht er zooeven had ingespeld. — Over hem, tusschen al het eikenhout, onder een sluier zoo wit en zoo fijn en zoo zijg als een ruischende waterval: zijn stugge bruid, donker en onbewegelijk, en volmaakt in stijl. — In zijn gedachten wordt het altijd door gerepeteerd als een formule, die hij van buiten heeft te leeren: „en van deze vrouw moet ik nu trachten te houden, te houden, te houden, toewijding, ernst, karakter,carrière.” „Willem, het rijtuig staat gereed, wij mogen niet langer laten wachten,” zegt ze dan met een koelheid, die hem verhinderd had, haar in zijn armen te nemen, den eersten nacht. —

De secretaris van Loftinge wil nu niet meer mijmeren. Hij wil nu de herinneringen afsluiten, die hem altijd weer onvermijdelijk terugvoeren in de verschimmelde stad met haar drenzige carillon, en de waanzinnige allure harer paleizen, verstart en verstorven achter de onoverbrugbare onmetelijkheid van de zee. De secretaris wil nu, gelijk hij altijd pleegt, wanneer het onderbewustzijn hem kwelt, zijn uitkomst zoeken in zakelijkheid. Voor wat is hij hier? — Hij gaat naar Schelingshaven om de ontbrekende schaal te koopen van het porceleinen servies bij den antiquaar Cardozo. Blauw is de zee, blauw is de hemel en blauw het porcelein. — Kijk, daar verschijnt Schelingshaven aan den horizon, de witte koepel van het Badhuis, met de pier er voor, die op een afstand beziën gelijk op een spillebeenig insect. — Wat zou Loftinge zijn als het Schelingshaven niet had? De dichtbij badplaats en kleine oorlogshaven, waar marineofficieren op het plankier van het Kurhaus een paar malen in den zomer dansten met de verlangende dochters van Loftinge, dat was het eenige waar men zich even mondainiseerde en moderniseerde, zonder dat de algemeene zeden van Loftinge in het minst veranderden. Maar voor den secretaris was Schelingshaven nu geworden: de plaats waar men de zeldzaamste acquisitie haalde, die men ooit in zijn leven had opgedaan, en waar men zich overigens op een zoo plotselingen vreugdedag, volkomen van Loftinge ging vervreemden.

Terwijl de auto vaart mindert en door de eerste, hobbelige straten van Schelingshaven boldert, zit van Rupelmonde te denken: te deksel! waar woont nu Cardozo, de antiquaar? Het vieze briefje, dat hij behoedzaam in zijn gewatteerde vestjeszak meedraagt, geeft weinig uitsluitsel. Het kan de Sint Agnesstraat zijn, of Anderchemsche straat, de potloodhalen zijn uitgewischt. Voor zijn chauffeur wil hij dergelijke geheimzinnige zaken niet openbaren, en hij besluit het maar in zijn eentje uit te vinden in den doolhof der kleine roezige straatjes van het matrozenkwartier te Schelingshaven. Dies vat hij den wandelstaf en bespeelt met den ivoren knop den rug van den chauffeur. Deze maakt halt. Het is op een klein pleintje, door een